

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANA MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALIMACHI, GEORGE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERG, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând intereselor tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

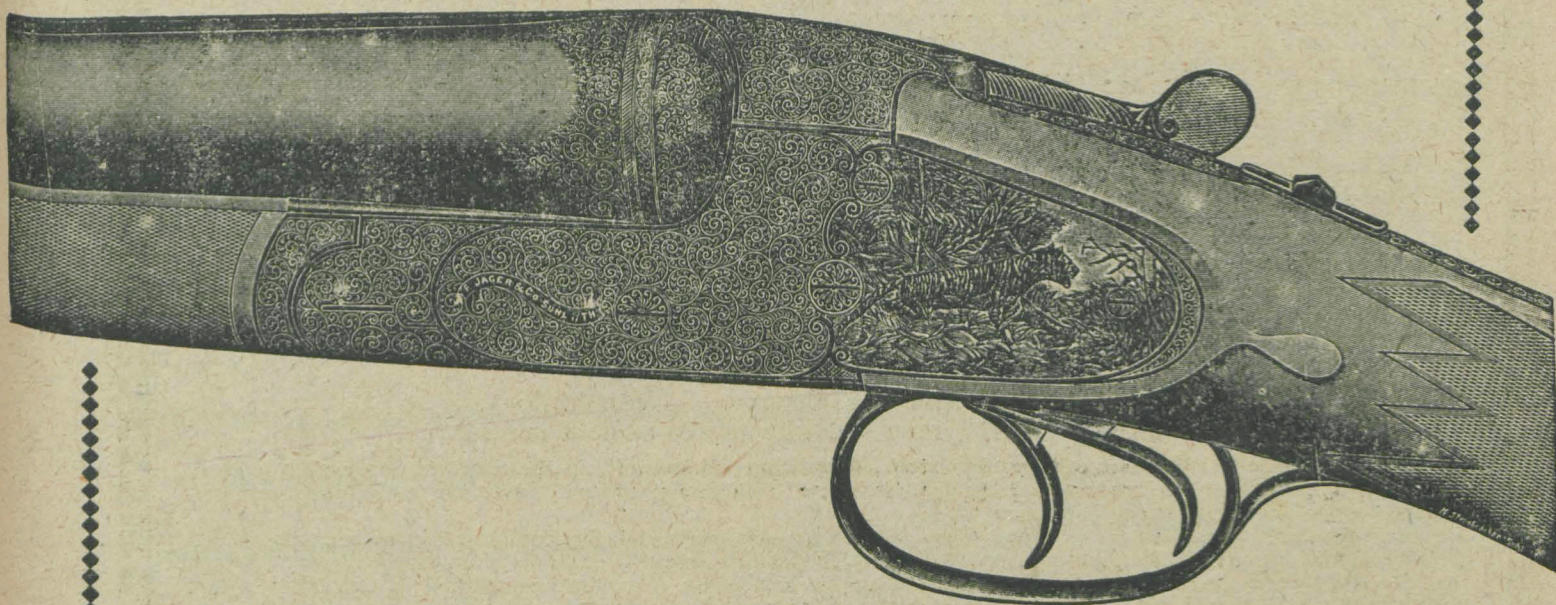
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărișite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru de la 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicatelor „excepțional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă. înainte de a vizita expoziția Uniunei

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5 — 8,2 — 9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VÂNĂTOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ
cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECISIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

Steyr-Werke A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin «Uniunea Generală a Vânătorilor din
România»,—Catalog ilustrat contra marca postală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude ori-ce strângere al cartușelor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte maniabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție «Mannlicher-Schönauer», se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7 × 62—7 × 64 și 8 × 60 mm. Toate calibrele se disting prin *calități balistice remarcabile*.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele, 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite, styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte, arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL «STEYR»

este singurul pistol ca țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. *Siguranță absolută*. Prin bascularea țevei ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci *cocoșul* armei.

2. *Maniabilitatea*. Prin bascularea țevei putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradație;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. *Curățirea ușoară*. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. *Toate piesele sunt interșanjabile*. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul «Steyr» mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precisia tirului—Rezistența incomparabilă—execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNII

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFITERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FONDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

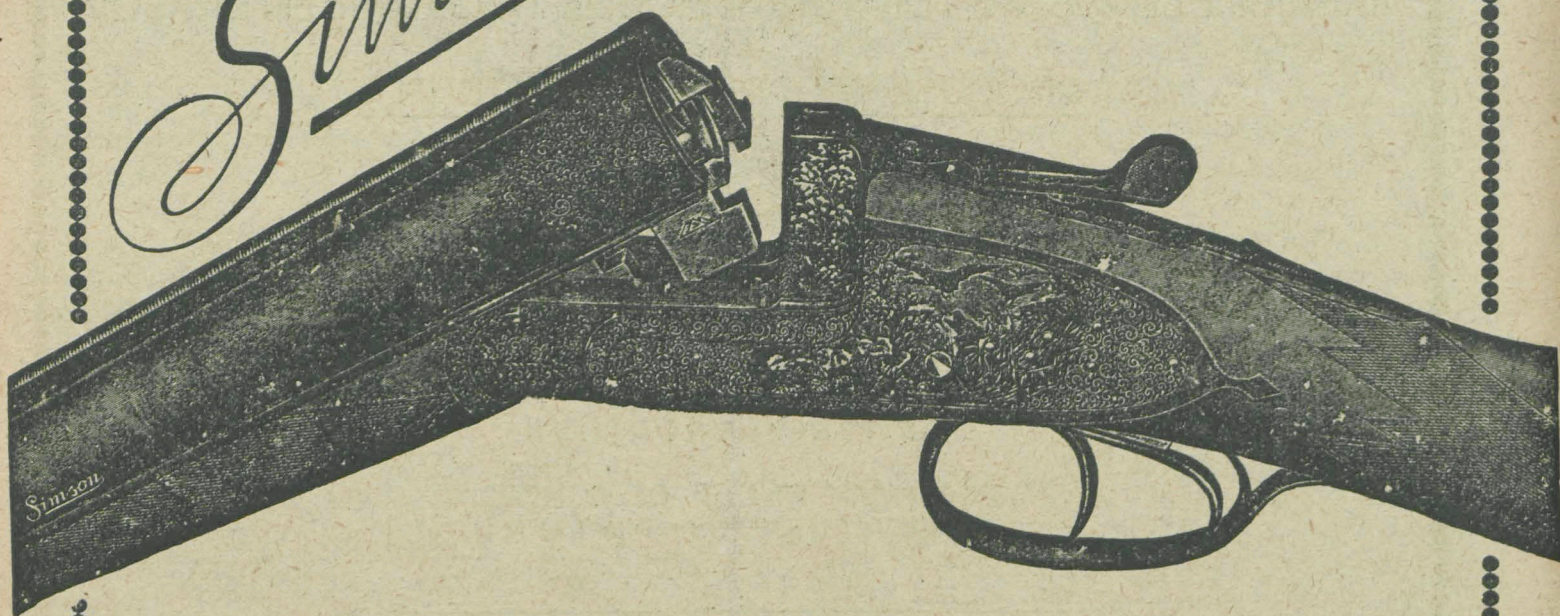
B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

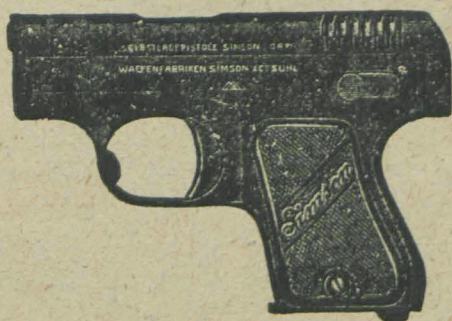
Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători Internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de corbi, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, care se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

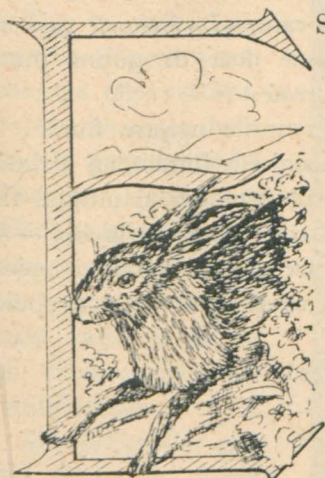
Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

CHESTIUNEA COPOIULUI

de C. A. V. Popescu

TSTE ca hydra mitologică, dacă îi tai un cap, îi cresc alte două. Veche gălceavă dintre vânători care — cred — nu a rămas neterminată fiindcă ar fi așa grea de rezolvit, ci din cauza fiindcă este atacată prea adesea din partea vânătorilor cari nu o cunosc, decât foarte superficial, sau numai din auzite.

În numărul de Octomvrie al Revistei Vânătorilor, am avut plăcerea să cetim articolul de riguroasă competență

al d-lui ing. inspector silvic E. Witting, în care și d-sa rupe o lăncie în interesul acestei metode de vânătoare, arătând și răul, care s'ar naște din interzicerea totală a vânătoarei cu copoi, în ce privește chestiunea vânătoarei în general.

Nu voesc să «completez» pe d-l inspector Witting, ci numai să contribui cu ceva pentru lămurirea chestiunii, bazându-mă pe largile experiențe a celor cca. 10 ani,

cât mi-a fost dat să pot vâna intensiv cu copoiul și alți câini gonitori, cât și a arăta greșeala câtorva concepțiuni a celor din tabăra adversară. *Vreau însă să remarc dela început, că atunci când vorbesc de copoi, nu vorbesc de acela din mâna braconierului, ci de acela al vânătorului corect, care respectă atât legea, cât și vechile tradițiuni vânătoarești, de copoiul vânătorului cult, conștient, care iubește și ocrotește vânatul, ca și acela, care nici nu a văzut un copoi în viața lui.*

Adversarii copoiului susțin că:

1. Copoiul neliniștește și depopulează terenurile, atât prin chefnitul lui, cât și prin prinderea și uciderea vânatului pe care îl gonește; fiind un câine sangvin și prea pasionat, nu se poate dresa și ca atare nu poate fi tovarășul unui vânător adevărat.

2. Cea mai bună dovadă, că vânătoarea cu copoiul este dezastruoasă, este că în țările occidentale nu se vânează cu acest câine.

Fiind răspunsul mai scurt la punctul al doilea, încep cu acela: *Și în țările occidentale se vânează cu copoi, sau ce este acelaș lucru, cu câini stârnitori sau gonitori.*

Abstrăgând dela aceea, că în Germania se prădesc cu îngrijire diferite varietăți de copoi, cu cari se vânează

intensiv în timpul și locul potrivit, ei mai au și alți câini pe cari îi folosesc la asemenea vânatoare, cum ar fi spre exemplu bursucarul, copoio-bursucarul, foxterrierul, spanielul cocker și springer și diferiții lor prepelicari. Știu, că nu toți câinii din aceste rase pot fi folosiți pentru această muncă, dar acele exemplare, cari sunt numite «buni scotocitori» trebuie să gonească pe urma proaspătă timp cât mai îndelungat și chefnind, căci altcum munca lor nu este de nici un folos. Iar altceva nici copoiul nu face. Și dacă un bun «verlorenapporteur» sau «adu pierdut» (vai ce dulce sună) trebuie să gonească ceasuri întregi și mai ales chefnind pe urma vânatului rănit, el nu neliniștește pădurea? De ce este acelaș lucru virtute la unul și păcat la celălalt?

Prin aceasta am ajuns și la primul punct de acuzare: neliniștirea terenului. În primul rând vreau să constat, că, vorbind de vânători cari mai au și alte ocupațiuni, un asemenea vânător nu poate vâna decât maximum de 12 ori pe an cu copoiul, chiar dacă ar face în fiecare săptămână câte o vânătoare cu dânsul. Afară de aceasta am avut nenumărate ocazii să constat, că deși copoiul mână un exemplar oarecare de vânat, restul vânatului nici nu se mișcă din culcușul lui. Cu atât mai vârtos, fiindcă goana nu se face doar pe loc, ci se depărtează repede, deci «neliniștirea» dispăre numaidecât de pe un anume punct al terenului. Chiar dacă lucrează mai mulți câini împreună, ei toți mână acelaș vânat, dacă vreunul dă de urmă. Numai excepțional se poate întâmpla altfel.

Imi aduc bine aminte, că tocmai d-l Ötvös Balázs susține într'un articol al d-sale, că fiind epuroaica mai puțin sperioasă decât epurul mascul, ea nu sare așa ușor din culcuș, deci copoiul găsiind-o întotdeauna pe ea, vom împușca înaintea copoiului numai epuroici. Sunt prieten bun al d-lui Ötvös și nu vreau să-l supăr, dar trebuie să-i arăt, că tocmai din cauza fiindcă epurul mascul pleacă mai repede din culcuș, copoiul va da în primul rând de urma lui, fiindcă copoiul nu caută vânatul de pe culcuș ca și prepelicarul, ci caută urme proaspete purtându-și mereu nasul pe deasupra pământului și dând târcoale. Pe un exemplar de vânat care nu sare de pe culcuș, copoiul numai din întâmplare îl va găsi, fiindcă nu are nas așa de fin, ca să-l poată simți dela distanță, ca bunăoară prepelicarul. Eu din parte-mi examinez întotdeauna sexul vânatului ucis și nu am putut constata să fi împușcat mai multe epuroici dinaintea copoiului, ca și cu alt sistem de vânatoare. Dacă așa fi constatat așa ceva, așa fi fost primul care așa fi încetat cu această vânătoare.

Să stabilim un lucru. Dacă un vânător este cu rea credință, poate să depopuleze un teren mult mai ușor cu un prepelicar bun, decât un teren unde se vânează cu acesta, cu copoiul. Acest fapt îl remarcă și d-l inspector Witting bazat pe experiențele sale. Dar de ce tocmai vânătorul care vânează cu copoiul trebuie să fie cu rea voință?

Adevărat este însă, că vânătoreea cu copoiul este puțin costisitoare, puțin luxoasă și din această cauză disprețuită de acei norocoși, cărora soarta lor le dă posibilități și la alte vânători. Adevărat mai este, că mulți copoi, tocmai din cauza de mai sus, sunt în mâini rele, în mâna unor vânători needucați și nedisciplinați. Dar în cazul acestui rău, vina o are omul, nicidecum câinele și dacă din această cauză am vrea să exterminăm copoi, am proceda ca și acel cetățean, care convingându-se de infidelitatea nevastei sale, a dat afară — canapeaua.

Rezumând, putem afirma, că toate păcatele comise de braconieri, care din nefericire aveau copoi, toate stricăciunile comise de javrele hoinare — indiferent rasa lor — s'au aruncat în spinarea copoiului.

Cine este vânător adevărat, va rămâne așa, chiar dacă vânează cu un câine scotocitor care este în primul rând copoiul, dar poate să fie și prepelicar și spaniel și air-daile, irish sau foxterrier și bursucar și copoio-bursucar și limier și dulău, câine lup sau cea mai fantastică corcitură. Din toate rasele de câini de vânătoare și din multe din câini de pază, se găsesc exemplare, care mână vânatul chefnind ca și — ba de multe ori mai bine — copoiul. Deci excluderea copoiului dintre câinii admiși la vânătoare, nu înseamnă nici în cea mai mică măsură imposibilitatea de a vâna cu un câine scotocitor, deci ar fi o măsură cu totul fără rost.

Așadar eu nu cred, mai ales în ce privește și motivele arătate de d-l inspector Witting, că interzicerea vânătoreea cu copoiul ar da un rezultat bun. Se poate foarte ușor alege acele terenuri pe care, și vânătorii cari să vâneze cu copoiul. Este nevoie doar de puțină bună voință și cunoașterea situației reale.

Nu avem vânat mic pe terenurile noastre fiindcă îl nimicesc câinii hoinari și braconierii, fiindcă nu îl hrănește nimeni; iar turmele de oi mănâncă și ultimul fir de iarbă care rămâne pe miriște — aceasta la șes — și de pe pășunile de deal. Oricare om cu gândire logică va înțelege așadar, că pentru ca să avem vânat — trebuie să ucidem copoi.

Et nunc student inspectores!

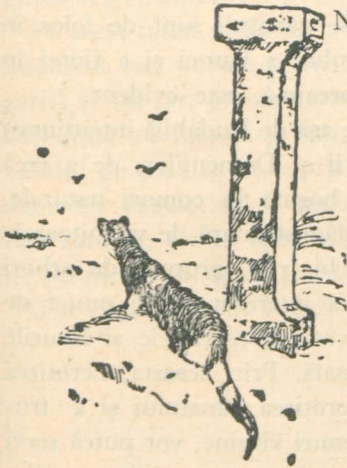

ORNITHOLOGIE, APĂRAREA NATUREI ȘI AL VÂNATULUI

de Colonel A. SPIESS, Directorul Vânătorilor Regale

(U R M A R E)

In românește de C. A. V. Popescu

NCEPUTUL este așa dar foarte bun, dar dacă ar depinde de mine, aş mai înființa repede un observator, și anume la punctul cel mai indicat dela noi din țară, care ar fi «Insula Șerpilor» situată la o distanță de 45 km. de litoralul Mării Negre. Acolo, prin inelarea marelui număr de păsări migratoare cari se lasă pe insulă spre a se odihni, s'ar putea con-

tribui mult la stabilirea căilor lor de migrațiune, locul lor de iernat și de cuibărit, cât și etatea la care ele pot ajunge.

Ca pe una din cele mai apte persoane pentru acest serviciu, aş propune pe d-l inginer silvic R. Iakobi din Brașov, care după terminarea studiilor sale silvice în Germania, a plecat din pasiune și interes pentru acest lucru la Rositten, spre a studia cu concursul d-lui prof. Thienemann organizația și misterele unui observator ornithologic, și unde împreună cu bătrânul profesor a studiat săptămâni de zile migrațiunea păsărilor, inelând multe din ele.

Dar în special aşi recomanda pentru conducerea Observatorului Ornithologic de pe Insula Șerpilor pe d-l Ladislau Dobay din Dicioșanmărtin, care este predestinat pentru un asemenea serviciu, prin vasta sa știință și experiențele sale multilaterale.

Insula Șerpilor este nu numai un foarte căutat punct de odihnă al păsărilor, din cauza poziției sale izolate, ci și farul puternic de pe ea este o puternică atracțiune pentru imensele cantități de păsări, cari se află pe deasupra mării furtunoase.

Mă refer la lucrarea mea ornithologică apărută în anul 1925 sub titlul «Insula Șerpilor», în care am arătat im-

portanța acestei insule, ca punct de observație ornithologic.

Sper, că apelul meu va fi auzit, căci știu că în Ministerul de Domenii domnește un spirit modern-practic, care va și aduce roadele sale bogate, mai ales fiindcă de curând se va ține în România un congres internațional de agricultură; iar țara de sigur nu va dori să se știe lipsită de instituțiuni, pe cari le are orice stat modern, sau cel puțin își dă toată silința ca să le aibe. Iar acum, înainte de a trece la altă temă, aş dori să fac o paralelă între două categorii de ornithologi.

Amatorul, ornithologul din pasiune, studiază din dragoste față de natură și a creaturilor ei diferitele fenomene, cari sunt etatea, căile de migrațiune, biologia etc., al diferitelor animale; caută să stabilească folosul sau paguba aduse de ele și să constate varietățile de culori ai penajului în diferitele epoci de dezvoltare. El colectează tot de ce are nevoie, dela ou, până la pasărea complet dezvoltată. Toate acestea le face spre a folosi științei cu munca, persistența și experiențele sale adunate. El ține păsări vii spre a studia năpârlirea lor, el aduce jertfe materiale de dragul științei sale, el este și rămâne un idealist.

Dar nu așa și comerciantul de preparate științifice, în cazul nostru preparatorul (impăetorul). Este și el ornitholog. El împăiază păsări, examinând conținutul gușei și ai rânzei (stomacului) lor. Considerând numărul mare de păsări ce primește pentru preparație, el este foarte bine orientat despre variațiunile de culori, raportul dintre sexe, și folosul și paguba aduse de obiectele pe cari le primește. El cunoaște mai bine decât oricine paraziții diferitelor pasări etc. El este de multe ori și un excelent reporter. Lui îi trebuiesc

D-na Ana E. Procopie-Dumitrescu
cu un cerb împușcat pe terenul d-sale din jud. Ciuc, în timpul mugetului
din anul acesta.

pici, el vinde și cumpără, el împăiază pentru alții și cu cât are mai multe comenzi, cu atât mai bine. Este doar meseria, mijlocul de întreținere al său! El nu este amator, ci comerciant. Oricât de onorabili ar fi acești

preparatori, oricâte servicii bune ar fi adus ei științei ornithologiei, nu îmi place să-i văd, o spun fără nici o rezervă, în calitate de *conducători* la observatoare ornithologice. Ca *dermoplaști*, își au și ei negreșit un loc acolo. Dar ca *șef*, îmi place să văd mult mai bine un amator, un idealist.

Deci, forul competente, care va înființa stațiunile și centrala ornithologică, trebuie să procedeze cu precauțiune și rigurozitate la alegerea persoanelor, pe cari voește să le însărcineze cu aceste posturi, cari nu vor servi decât *numai* pentru știință. Munca preparatorului este muncă manuală, de atelier; iar conducătorul trebuie să fie un intelectual, un om al științei.

În continuarea articolului meu aș mai dori, să arăt și legătura care există între ocrotirea naturii în general și ocrotirea vânatului, care într'un stat organizat trebuie să meargă mână în mână.

Furia războiului a distrus și nimicuit mult în tot locul și, durere, și la noi.

Păduri splendide în valoare de milioane au fost defrișate de securea nimicitoare, ca pe urmă materialul lemnos să putrezească prin și înaintea tranșeelor; iar pe de altă parte mii și mii de arbori (coniferi) vătămați de schijele de obuz au fost distruși de imensele roiuri de bostrichizi. Cu prăbușirea pădurilor și a florei lor bogate, s'au nimicuit și ființele cari au trăit în și din pădure. Ce nu a fost doborât la fața locului de focuri de arme și mitraliere, s'a refugiat gonit de tunetul tunurilor, părăsind pădurea rarită, căutându-și o nouă patrie.

Pustii și goale erau pădurile carpatine atât de splendide cândva și numai în unele locuri scutite de urgia războiului s'au adunat iarăș câteva resturi de vânat isgonit. Ce mirare, dacă atrași de cadavre de om și cal cât și de vânat, au apărut haite de lupi în număr nemai pomenit, spre a decima și resturile de vânat ce mai existau.

Eră așa dar un lucru foarte îmbucurător că s'a alcătuit și la noi în țară o lege a vânatului, care, după părerea mea, poate numai de cea polonă a fost întrecută și se poate socoti printre cele mai bune legi vânătoarești din Europa, și care a avut darul, de a reglementa haosul ce domnea după războiu la noi, în domeniul vânătoarei. Prin aplicarea consecventă a legii și prin diferite măsuri de ocrotire luate în interesul unor specii de vânat, sau umplut cu timpul golurile provocate de războiu printre rândurile vânatului; iar prin această ocrotire a vânatului s'au adus reale servicii și ocrotirei naturii. Ocrotirea naturii și al vânatului sunt două noțiuni nedespărțibile. Acolo unde se asigură traiul vânatului prin ocrotirea naturii menținând în stare neatinsă plantele cari îi servesc ca hrană, unde se cruță desigururile, se apără pădurea de securea defrișătoare, asigurând vânatului locuri liniștite, acolo sub ocrotirea acestor măsuri se vor aduna toate acele viețuitoare, cărora le necesită aceleași condițiuni de traiu. Pe poenile de munte neatinsă de coasă vor vegeta și se vor menține și cele mai rari plante, vor trăi fluturi și miriade de insecte, vor ieși în seri călduroase gingașele căprioare la pășune, pe când în codrul întunecos de brad va sta nobilul cerb, falnicul urs și mistreț. Iar sus, unde nici turmele de oi, nici sunetul

clopoțelilor numeroaselor vite nu vor tulbura liniștea sfântă a vârfurilor de munți, se va coloniza capra neagră, gazela munților noștri, încheind șirul acelor animale, pe cari voim să le menținem în terenurile noastre numite parcuri naționale, rezervate, sau parcuri de vânătoare (neîngrădite) spre a servi drept monumente al naturii.

Că asemenea terenuri menajate special pentru ocrotirea vânatului, parcuri naționale, sau parcuri de vânat, ocrotindu-se în ele pe toate căile vânatul, sunt de folos în ce privește înmulțirea vânatului, a faunei și a florei în general, și terenurilor din preajmă, este evident.

Tocmai pentru aceasta este așa de lăudabilă intențiunea d-lui ministru al Agriculturii și Domeniilor, de a creă și în țara noastră, atât de bogată în comori naturale, asemenea rezervate, cari ar adăposti afară de viețuitoarele aici enumerate și copaci vechi, rari, grupuri de arbori interesante, grupuri de stânci interesante din punct de vedere geologic și pădurile variate, mocirlele și lacurile munților în starea lor originală. Prin aceasta, ocrotirea naturii devine totodată și ocrotirea vânatului și a frumusețelor patriei. Aceste terenuri virgine, vor putea servi și pentru educarea tineretului și pentru nobilirea sufletului populației și a vânătorilor cari iese din sânul ei.

Aici pe urmă se vor putea realiza frumoasele cuvinte:

Vânătorul are pururi un cuvânt de cinste dat, ca să cruțe și să aibe în ocrotirea sa vânatul, căci făcând o vânătoare precum stă în lege sfatul, premări-vom Creatorul prin făptura ce a creiat.

Acest plan măreț, va aduce în timp relativ scurt roadele sale bune, mai ales într'o țară pe care Dumnezeu a dăruit-o cu toate frumusețile naturale, cum este România, dacă toți oamenii de bine vor strădui în mod serios și consecvent, la realizarea lui.

Cât interes a avut pentru realizarea ocrotirei naturii și al vânatului, marele vânător și iubitor al naturii, prea de timpuriu răposatul nostru Rege Ferdinand, o dovedesc terenurile de vânătoare Regale administrate de Oficiul Vânătorilor Regale, cari în urma măsurilor de ocrotire riguros aplicate, au devenit adevărate rezervate de vânat, sau chiar parcuri naționale.

Așa spre exemplu în terenurile de vânătoare Regale, parte arendate, parte donate și rezervate, precum urmează:

Broșteni cu suprafața de 48.000 ha. (jud. Neamț);

Sinaia-Predeal cu suprafața de 2.326 ha. (jud. Prahova);

Tărăța-Podragu cu suprafața de 3.253 ha. (jud. Făgăraș);

Borgaprund cu suprafața de 28.000 ha. (jud. Năsăud);

Azuga-Bușteni cu suprafața de 2.450 ha. (jud. Prahova);

Borca cu suprafața de 25.522 ha. (jud. Neamț);

Bicaz cu suprafața de 10.000 ha. (jud. Neamț);

Malini cu suprafața de 22.000 ha. (jud. Neamț);

într'un timp de 8 ani, nu s'a tras nici un singur foc asupra unui vânat nobil sau asupra vreunui urs, destul de numeros în acele terenuri, pe când pe celelalte 14 terenuri Regale nu s'a împușcat niciodată numărul de vânat mare sau mic, preliminar de către Maestrul Vânătorilor Regale și aprobat de M. S. Regele.

Mai ales terenul de pe muntele Retezatu, considerat ca teren rezervat exclusiv numai pentru M. S. Regele, a fost amenajat în mod special și deaproape supravegheat de Maestrul Vânătorilor Regale.

Aici în acele văi, unde flora eră mai bogată și interesantă și lacurile populate de păstrăvi, s'a interzis cu desăvârșire pășunatul; iar împușcarea vânatului a fost riguros reglementat.

Pe acest teren, timp de 7 ani până în Oct. 1927 nu s'a împușcat nici un urs și nici un cerb, iar râsul (*Lynx vulgaris*) și așa rar, precum falnicul vultur bărbos (*Gypaetes barbatus*) au fost puși sub opreliște desăvârșită. Personalului de pază îi este oprit în baza Regulamentului Vânătorilor Regale, ca să împuște vulturi, aquile sau specii mai rare de șoimi, spre a face din acest teren un parc de ocrotire resp. național, în adevăratul sens al cuvântului.

Tot ceea ce M. S. Regele așa de timpuriu răposat, cel

mai bun cunoscător al frumuseților naturale din țară, cel mai nobil și inimos vânător pe care l-am avut vreodată, a știut să creeze îndemnat de inima Sa iubitoare de natură pe terenurile Sale, nu trebuie dat uitării.

Sub mâna Sa ocrotitoare și apărătoare, splendidele Sale terenuri au devenit adevărate parcuri de ocrotire al vânatului și a naturii.

Să urmărim pilda Sa nobilă, spre a menține și pentru generațiile viitoare crestele stâncoase a munților noștri, codrii noștri verzi, albastrele lacuri și toate viețuitoarele din ele în majestuozitatea și originalitatea lor. Să dea Atotputernicul ca «moș Mărtin» să mai cutreere încă mult, mult timp codrii noștri, mugetul cerbului să mai răsune răsrângându-se de munți în zilele răcoroase de toamnă; iar deasupra lor să vireze descriind cercuri mărețe, majestosul vultur.

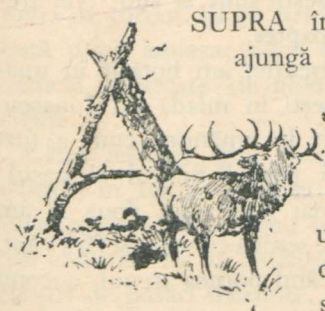
Sibiu, la 7 Sept. 1928.

UN CERB DE 31 ANI

de Conte L. Hoensbroech,

în românește: de C. A. V. P.

SUPRA întrebării, la ce etate pot să ajungă cerbii noștri, s'a mai discutat mult, însă dovezi precise avem prea puține. Nu de mult, primisem o scrisoare de la un bun cunoscut care domiciliază în Carpați, care scrisoare conține următorul pasaj foarte interesant, pe care îl redau aici fără nici o schimbare:

«Proprietarul unei mari păduri din Ungaria, a cumpărat acum 28 ani trei cerbi maramureșeni tineri (cu câte 6 și 8 ramuri), cărora le-a dat drumul pe terenul său. Unul dintre cerbi murise nu peste mult în timpul iernii; al doilea a fost împușcat peste câțiva ani, când devenise cerb puternic iar al treilea a dispărut după 3 ani fără urmă.

Toți trei cerbi erau însemnați prin retezarea unei urechi iar în cealaltă ureche purtau câte o marcă de tinichea prevăzută cu un semn. În decursul timpului de boncănit din anul acesta, a fost apoi semnalat un cerb puternic străin, necunoscut. El a fost împușcat și pe urmă s'a constatat, că este cerbul dispărut acum 25 ani!!! Avea numai zece ramuri, dar greutatea coarnelor cu o parte mică al osului frontal, eră de $10\frac{1}{2}$ kgr. Așadar în cazul acestui cerb s'a putut precis constata că a trăit 31 de ani».

Deși nu divulg nici numele nici domiciliul cunoscu-

tului meu, orice îndoială în adevărul susținerilor sale este ca și exclusă. După părerea mea, etatea de 31 ani, este etatea minimală al acestui cerb; căci atunci când aveă 6 sau 8 ramuri, aveă o etate de *cel puțin* 3 ani. Dacă acest cerb la etatea de 31 ani, mai aveă coarne puternice cu 10 ramuri și greutate de $10\frac{1}{2}$ kgr. și mai boncănă, se poate presupune cu siguranță, că ar mai fi trăit o serie de ani; dacă nu ar fi fost doborât de glonte. Dacă afară de aceasta, nu ar fi pățit nici un alt accident sau nenorocire, nu avem nici un motiv ca să nu credem, că el ar fi putut ajunge și etatea de 40 ani.

Acest caz, ne face pe noi vânătorii ocrotitori, să stăm pe gânduri, în ce privește tratamentul pe care îl aplicăm contingentului nostru de vânat. Dacă este dovedit, că un cerb să poarte încă la etatea de 31 ani coarne puternice, că o căprioară împlânzită a mai fâtat la etatea de 18 ani doi iezi sănătoși și față de aceste fapte constatăm prin examinarea danturii lor, că toți căpriorii pe cari îi împușcăm sunt abia de 2—3 ani, că nici un cerb nu mai este sigur de viața lui, dacă a ajuns să poarte coarne de peste 8 ramuri, atunci nu trebuie să ne mirăm, că azi nu se mai împușcă cervide cu coarne puternice. Colecțiunile vechi de trofee din Erbach și Movitzburg au întrecut mult exemplarele expuse anul trecut cu ocazia expoziției din Berlin; iar acestea erau mai puternice decât acele expuse anul acesta.

Societățile cari vor să amelioreze situația sunt multe. Trecem la fapte, sau rămânem la vorbe? Mă tem că există mai multe societăți decât cerbi. «Virtuțile vânătoarești» cresc din zi ce trece, dar vânatul și mai ales trofee se micșorează pe aceeași scară.

*) Wild u. Hund No. 19/928.

SITARI, CÂND PRIETENII MEI SE CEARTĂ

DIN VOLUMUL „ȚARA DE DINCOLO DE NEGURĂ“

de M. Sadoveanu

AM DOI prieteni cari îmi sunt și foarte buni tovarăși de vânat. Deseori, în zilele de sărbătoare, batem coclaurii, ne depărtăm de lume și ne sălbăticim prin singurătăți.

Anul acesta, se înțelege, cum a lucit cel dintâiu soare de primăvară, ne-am strâns nas lângă nas, am fumat câte-o țigară și-am plănuțit cum am face ca să împușcăm un foarte mare număr de sitari.

Cel mai bătrân dintre noi e un bun vânător care cunoaște zile vechi, știe întâmplări ne mai pomenite și răspunde la frumoasa poreclă de cuconu Nicu Fantazie. Deși în zilele obișnuite e un biet om cufundat până la gât în condici, împresurat de oribile coloane de cifre, între noi, în fața câmpului sau codrului, e plin de avânt și imaginație. Chiar numele pe care i l-am dat e mai mult un eufemism. Porecla adevărată sună mai puțin nobil. Când e vorba însă de un vânător, se cade să dăm altă interpretare cuvântului.

Cel mai tânăr dintre noi e un sprinten și ager poet, foarte cunoscut prin humor, prin avânt și imaginație. Frânturi din versurile lui îndrăznește sboară de pe toate buzele. În chestiile de vânătoare e spiritul cel mai realist cu puțință, strângând totul în cleștele unei logici înfrișate.

Așa încât desbaterile asupra sitarilor au oscilat între polul nord și ecuator, ca să zic așa.

Ecuatorul eră cuconu Nicu Fantazie. El susține, cu fierbinte convingere, că în pădurile dela Borosești în mlada la Ionașcu, avem să găsim sitari cum nu se mai află pe lumea asta!

«Ascultați ce vă spun eu, zicea dumnealui, totu-i gata și totul ne-așteaptă. Am scris lui Bucă pădurarul să trimeată la gară două căruțe și s'adune la pădure cincisprezece băieți pentru hăituială. Sitarii s'au arătat în alte părți. Atunci acolo, la Ionașcu, facem treabă bună. Eu nu vă spun decât atâta: în 1893, intrând acolo cu Ilie Negură, la amiază am isprăvit cartușele și svârliam în sitari cu căciula. Ne-am întors cu 97 de bucăți. A fost o frumusețe. Pasul și sitarul! Pasul și sitarul! Faceți-vă cartușe multe. Dacă dăm peste pasaj, aveți să mă pomeniți!

— Dacă dăm peste pasaj! Sublinie incisiv poetul, privindu-mă cu înțeles.

— Se înțelege, se înfierbântă cuconu Nicu. Dar eu cred că dăm.

— O presupunere, nu-i decât o presupunere, reluă fără milă poetul. Se poate să nu găsim nimica.

— De ce?

— Iată de ce. Mai întâiu admiți că se poate să nu găsim sitari?

— Da. Dar eu sunt sigur că găsim.

— Bine; dar se poate să nu găsim. Și eu cred că n'o să găsim pentru următoarele motive...

— Să vedem... zâmbi cuconu Nicu Fantazie, cu bu-nătate.

— Ascultați. Mai întâiu, astă toamnă, am mers de trei ori în locuri hotărâte de dumneata și n'am găsit nici un iepure. Am văzut odată unul singur care fugea pe dealuri la o depărtare incommensurabilă.

— Bine, dar asta a fost astă toamnă.

— Stai, urmă neînduplecat poetul. Astă iarnă ai rânduit ș'ai condus de două ori gonile în Borosești. Și tot vânatul mare a ieșit tocmăi pe unde n'am cuprins noi...

— Bine, asta a fost astă iarnă. Asta se poate întâmplă oricui.

— Se înțelege, dar ți se întâmplă cu deosebire dumitale. Dumneata, cucoane Nicule, ești cel mai bun și mai plăcut tovarăș, numai că n'ai noroc la alegerea locurilor.

— Așa-i, aprobă cu puțină tristeță tovarășul nostru. De-o bucată de vreme am băgat de seamă că am ghi-nion. Dar acum sunt sigur că la Borosești în mlada lui Ionașcu, găsim sitari.

— Nu! strigă poetul. «Boroseștii sunt la sud. Noi trebuie să pornim spre miază noapte».

După această mișcătoare discuție, am hotărât în unanimitate să mergem la Borosești în mlada lui Ionașcu. Și cuconu Nicu ne-a povestit în amănunt cum a fost afacerea din 1898. Sitarul și pasul! Sitarul și pasul!

Peste noapte am visat numai sitari. Ș'a doua zi am pornit spre Borosești pe o vreme senină cu soare și fără vânt.

La fereastra vagonului, pe când pornea trenul, cuconu Nicu ne spune vesel:

«Avem o zi minunată!»

Poetul tăcea. Inșă eră bine dispus.

Eu observai: «Se poate întâmplă să nu găsim căruțele în gară la Scânteia.

— Avem să le găsim, răspunse liniștit cuconu Nicu.

I-am trimis răspuns pădurarului Bucă.

Intr'adevăr, în gară la Scânteia, găsirăm căruțele și ne imbarcarăm cu ceialți cinci ori șase tovarăși.

«Dar dacă Bucă pădurarul n'o fi strâns gonași? între-bai eu, cu îndoială.

— Nu se poate: i-am trimis răspuns. Și dac'au fost căruțele trebuie să fie și gonași».

La fântâna din marginea pădurii, găsirăm pe Bucă, cu gonașii. Toate porniau bine și ziua eră minunată. Cuconu Nicu mai așteptă sborul sitarilor. Și-l văzui vesel și fericit după cele dintâiu două bătaii. Chiotele băieților ridicaseră chiar în sihlele din margine câteva perechi de păsări cu pliscul lung și se trăsese câteva focuri. Il văzui pe bătrânul nostru tovarăș senin, triumfând cu modestie și fără larmă.

Prietenul cel tânăr tăcea. Inaintarăm cu hăitașii înspre pădurea mai bătrână, — înspre «temeiu», cum zicea cuconu

Nicu. La bătaia următoare sări un sitar răzleț. La alte bătaii nu mai sări nici unul, și la chiotele și hăulirile gonașilor nu răspunse în pădure nici un foc de pușcă.

Înspre amiază, pe când ne așezam în altă goană, poetul, trecând pe lângă mine îmi șopti zâmbind:

«Se cam zbârlește vremea».

Într'adevăr, nici nu băgasem bine de seamă că soarele nu mai lucea în pădure. Tufele de iarbă nouă și flori albastre erau învăluite ca de o umbră. Din depărtări auzii un șuet slab, ca de ape. Și pe coama codrului înmugurit, sosit în curând, pe o aripă de furtună, un puhoiu de ploaie amestecată cu mazărice. Incepui a ne bate cu îndârjire. Se potoli într-o vreme și porni din nou. Și dintre doi fagi, unde stăteam zgribuliți, priveam prin țesătura de crengi, alte învălmășiri de nouri negri, cari veniau dela asfințit.

Ne traserăm către o poiană, înspre căruțe.

«Eu sunt sigur că în alte părți nu plouă și sunt sitari!» îmi zise cu liniște prietenul cel tânăr.

Când ajunserăm la căruțe ploaia stătui.

Cuconu Nicu, înseninat iar, începui a scoate merindele și vinul.

«Apoi, după ploaia asta, zise el, tot găsim noi pasajul în mlađa la Ofileanu».

Tovarășul celălalt mă privi c'un zâmbet semnificativ.

După gustare, pornirăm cu multă nădejde înspre Ofileanu. Și cum ajunserăm la Ofileanu cu căruțele, o altă învălire de furtună aduse altă scuturătură de ploaie din nouri de catran. Și pe urmă ne bătură săgeți reci de apă toată după amiaza, până ce trudiți, uzi și gârbovi, cu cizmele încărcate de glod, ne înșirăm pe potecă spre căruțe.

Când ieșirăm spre poiana jidovului, luci soarele în asfințit, în aur și purpură; vântul căzu și plângerea pădurii conțeni. Se vedeau lucind până în depărtări valurile codrului. Și în desișurile deaproape începură a suna glasuri de păsări mărunte. Și când geana de foc dela asfințit se închise și prinseră a veni din râpele pâraelor umbre, deodată auzirăm pe deasupra poenii guruitul caracteristic al sitarilor și sboruri grațioase începură a se încrucișa prin fumegarea înserării.

Cu sufletul plin de amurgul acela de primăvară și cu gențile goale, ne afundarăm în noaptea codrului, pe poteci umede, spre o gară depărtată. Și umblând spre gară, domol, cuconu Nicu înainte, poetul după el și eu la urmă, — iată că tovarășul nostru cel tânăr își aduse aminte de cea dintâiu expediție la sitari, anul trecut.

«Pe aceea o uitasem, vorbi el puțintel înseninat, dar acuma mi-am amintit-o. Eu v'am spus că trebuia să mergem undeva, la nord. Acolo sar sitarii și nu plouă. Anul trecut v'aduceți aminte? Cuconu Nicu hotărăște și ne îndeamnă să mergem în păduricea dela Cornești. Acolo, cândva, în alt an dela Hristos, domnia-sa iară a împușcat un mare număr de sitari. Eu am fost de părere să mergem în altă parte, — pe urmă ce să fac? Hai și eu la Cornești. Fără îndoială, vă aduceți aminte foarte bine ce s'a întâmplat în ziua aceea de Buna Vestire. Când ajungem, nu găsim hăitașii, pentru că biserica dela Cornești aveă hram și băieții erau la biserică. Vra să zică din toate satele din ținutul Iașilor, am nemerit într'un loc cu hram. După ce, cu chiu cu vai, adunăm vreo cinci hăitași, intrăm într'o anumită parte a pădurii, unde, cu un ceas înaintea noastră, trecuseră alți vânători cu câinii. Puteți să-mi spuneți mie dacă r u-i adevărată minune asta?»

Cuconu Nicu Fantazie încuviință cu duioșie.

«Într'adevăr, de o bucată de vreme am ghinion! Dar când îmi aduc aminte ce vânat am împușcat eu odată prin acele locuri. . .»

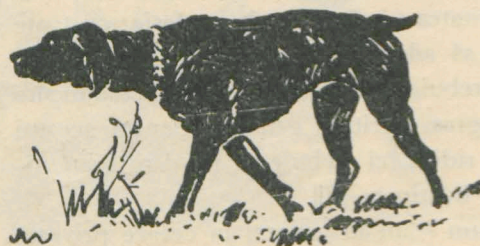
Neînduplecat, tovarășul cel tânăr îl întrerupse:

«Cucoane Nicule, unde mergem Duminica viitoare?

— Eu zic să mergem la Bârnova, răspunse cu grabă tovarășul nostru. Când om ajunge la gară am să vă spun ce mi s'a întâmplat acolo acum douăzeci și unu de ani. . .

— Eu declar de mai nainte că e necesar să mergem în altă parte!» hotărî solemn poetul.

Ajunși la gară, la crâșma cea mititică, cu crâșmar bărbos, — până la sosirea trenului cuconu Nicu ne-a povestit întâmplarea de acum douăzeci și unu de ani și a ciocnit cu noi câte un păhărel de vin. Ș'am rămas deplin înțeleși ca Dumineca cealaltă căutam sitarii la Bârnova, tot la sud, deși poetul, cu logica lui de fier, ne-a dovedit că în ziua aceea sitarii vor fi la nord.

VÂNĂTORUL DE PROFESIE

de Brigadier-Şef. Zorn *)

în româneşte de C. I.

CRIMELE examene oficiale pentru vânătorii de profesie au şi trecut. Ce învăţăminte şi concluzii tragem de aci noi vânătorii de profesie? Examenele sunt o veche tradiţie pentru fiecare meşteşug şi profesie. Ele contează printre altele ca o măsură constatatoare pentru cazurile când ucenicii au aptitudini la meşteşugul ce şi-au ales. Că această măsură nu a avut în anumite cazuri rezultatul dorit, s'a văzut deseori. Examenele respective sunt de cele mai multe ori o chestiune de noroc în privinţa teoriilor învăţate pe dinafară, cari în practică sunt inaplicabile. Din nefericire nu există alt mijloc decât examenele, aşă că trebuie să le privim ca pe un rău necesar. Examenele trebuiesc să fie, şi noi vânătorii de profesie avem tocmai avantajul că la noi se dă şi un examen practic.

Că examinările nu sunt prea uşoare ne-o probează procentul celor căzuţi. Aci stăvilirea a fost destul de bine făcută. Comisiunile de examinare au însărcinarea de a aprecia foarte just, fără a lua în consideraţie persoana. Pentru fiecare profesie, şi mai cu seamă pentru profesiunea de silvicultor, mult înrudită cu a noastră, se cer astăzi foarte bune aptitudini. Ele trebuiesc să le posede aspiranţii în sfera lor de muncă, respectiv de activitate, aşadar şi de către viitorul vânător de profesie în meseria sa, care se află într'o nouă fază de dezvoltare. Tocmai în direcţiunea aceasta e foarte mult de învăţat, unde individul nu poate fi perfect niciodată. E nevoie să aruncăm doar numai o privire asupra activităţii binecuvântate a societăţii pentru ştiinţa vânătoarei, unde mulţi luptători bătrâni, cari trăiau cu iluziile că posedă destul de multe cunoştinţe, au trebuit să recunoască cât de restrânse sunt ele.

Şi aci intervine primul punct, teoria. Pentru adevărata înţelegere a teoriei este în primul rând neapărat necesară o mare câtimă de cunoştinţe generale.

Nu trebuie să învăţăm mai întâiu să purtăm arme pentru a ucide vânatul, ci mai înainte de toate să căutăm să ne lărgim orizontul vederilor, prin cunoştinţele generale necesare. Invăţătura aceasta desvoltă spiritul, îl face mai admisibil, şi este creată pentru baza valorificării în viaţă a tuturor oamenilor. Acesta este primul punct vulnerabil la majoritatea vânătorilor de profesie; cu toate acestea nu putem să aducem imputări bătrânilor vânători de profesie. Trebuie să arătăm că trăim actualmente în timpuri de progres spiritual general. Contra acestui fapt nu ne putem ridică, ci trebuie să ne dăm toată siliinţa ca să fim la înălţimea lui.

Dar să vedem cum stăm în general în ceea ce priveşte

cunoaşterea limbei noastre materne, germana? Compoziţia frazei, ortografia şi totul ce este în legătură cu aceasta, ne arată de pe acum, prea vizibil, că noi nu am putut ţine pas cu celelalte profesiuni, făcând abstracţie de faptul că la noi nu se poate cere o cultură academică. Orice om mediocru, care ocupă astăzi o funcţiune publică sau privată, trebuie să poată să se acomodeze cu mediul social înconjurător, aşadar în cazul nostru cu vânătorii proprietari, atâta timp, cât aceştia văd în vânătorii lor ajutoare, şi nu îi consideră ca pe nişte servitori de casă toleraţi. Tot astfel membrii noştri trebuie să reprezinte breasla cu puteri depline, atât în interior cât şi în exterior, faţă de autorităţi şi de populaţie. De sigur, nu toţi vânătorii boieri fac caz de cultură generală a funcţionarilor lor, totuş vor fi satisfăcuţi când vor putea discuta cu vânătorul, cu ocazia plimbărilor pe teren şi asupra altor obiecte decât ceea ce priveşte vânătoarea. Chiar şi asupra invitaţiilor va avea de sigur un efect plăcut, când vor vedea că au de a face la vânătoare cu un vânător inteligent şi cu o frumoasă purtare şi cultură generală. Mulţi se vor gândi în tăcere la proverbul: «Cum e turcul şi pistolul».

Să trecem la practică! O concepţie mai uşoară a practicei e condiţionată de ascuţimea spiritului enunţată mai sus; aşadar e vorba să învăţăm şi iar să învăţăm. Practica în sine însăş nu poate fi învăţată din cărţi; trebuie, după cum spune însăşi cuvântul să adunăm experienţele şi să căutăm să le valorificăm. Ceea ce îşi însuşeşte un om, fără facultăţi dezvoltate de pricepere, de multe ori după ani îndelungaţi, aceasta o înţelege omul ceva mai cult mult mai repede. E tare greu să-ţi impui toate cele necesare, pentru că aceasta ne duce mult mai departe. Dar comisiunea de examinare a priceput tot ce este bun. Mai înainte de toate tot ce e mai necesar vânătorului: cunoştinţe în tehnica armelor şi portul lor. Instrumentul acesta, aşă să zicem unelta de lucru a vânătorului de profesie, este cu totul altceva decât cotul comerciantului sau peniţa birocraului. Arma este una din cele mai periculoase unelte. De aceea numai oamenii într'adevăr integri, statornici şi conştienţi trebuie să posede permisiunea de a purta armă. Urmează apoi îngrijirea şi dresajul câinilor, cunoştinţa diferitelor feluri de vânat existent la noi în Germania, inclusiv răpitoarele, felul lor de traiu, ocrotirea după necesităţile prăririi şi sute de alte chestiuni cu cari sunt în legătură. De sigur problema principală a vânătorului de profesie e ocrotirea vânatului: Cum trebuie să păzească vânatul de răpitoare bipede, patrupede şi sburătoare. Aci se combină iar teoria cu practica. Condiţia principală e cunoştinţa teoretică a legiurii noastre (ordonanţelor de vânătoare ş. a. m. d.), şi pentru că vânătorul de profesie nu poate purta totdeauna legile la el în buzunar, trebuie să-i fie cunoscute şi proaspete în memorie, cel puţin paragrafele care-l privesc mai mult. Printr'aceaste este scutit, atât el cât şi stăpânul său vânător de multe neplăceri. Cea mai

*) (Deutsche Jägerzeitung No. 21/928).

necesară este cunoștința exactă a paragrafelor ce privesc întrebuintarea eventuală a armei contra braconierului, ș. a. m. d.

Vedem așadar, în explicații destul de sumare, ce pretențiuni putem avea dela un vânător de profesie care este la înălțimea chemării lui. Pentru a se cultiva mai departe, cel puțin în privința vânătoarei, fiecare paznic ocrotitor trebuie să citească o gazetă vânătorească care influențează asupra lui cultivându-l și educându-l.

Acum vine verso medaliei. Fiecare profesie învățată are drept scop lupta pentru existență, ca să-și poată crea o existență pe baza acestei profesii. Noi voim să educăm domnilor noștri vânători puteri active și capabile, o clasă de vânători de profesie de cari să se poată folosi în interesul lor și în sfârșit să ridicăm contingentul nostru de vânat. Ce i se oferă în schimb vânătorului de profesie? Cum privesc astăzi o mare parte din ei în viitor? De sigur, avem de partea noastră marea majoritate a vânătorilor boieri cari susțin străduințele noastre, sau cel puțin le privesc cu bunăvoință. Ei au o înțelegere pentru binele și durerea funcționarilor lor, ba de multe ori putem constata, cu multă bucurie, că s'au stabilit raporturi prietenești între boierul vânător și funcționarul său, fără ca să fie lăsată deosebirea între șef și angajat.

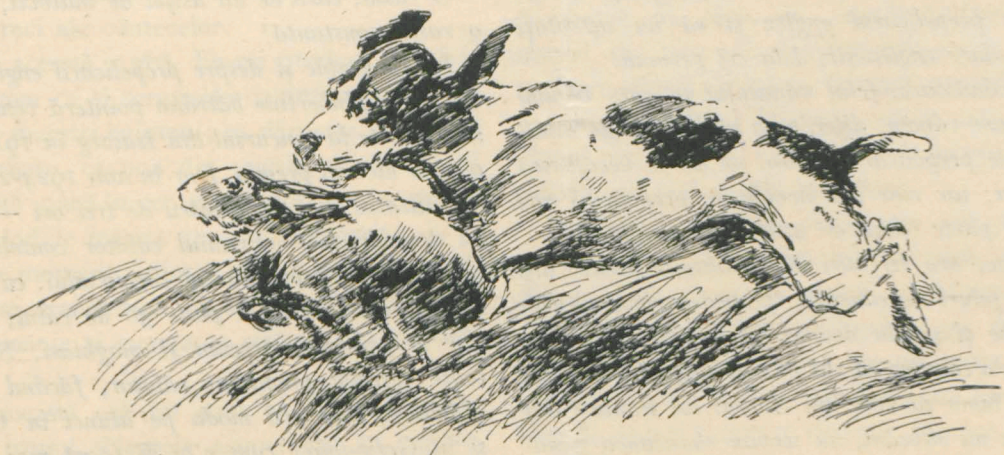
Din păcate nu peste tot se prezintă lucrurile astfel. Mai întâiu trebuie să existe o încredere și o stimă reciprocă. Vânătorul boier trebuie să vadă în funcționar, atât sfetnicul și protectorul vânătoarei sale, cât și omul, deși cel din urmă nu a fost prea fericit în alegerea părinților săi. Funcționarul însă nu trebuie să uite niciodată de a vedea în șeful său pe acela dela care mănâncă pâinea, binefăcătorul său și cel mai apropiat om. El trebuie să sacrifice pentru acesta bunul și sângele său, după vechiul obicei de credință și sacrificiu care există la Germani. Lucrul principal înainte de toate este sinceritatea cea mai mare și ea este condiționată de încrederea reciprocă. De ex., nu ar trebui ca să se întâmple ca un boier vânător să se despartă de funcționarul său din cauză că acesta a fost ponegrit de către țărani sau de alți

oameni, din cauza modului strict cum își îndeplinește datoria. Aci boierul vânător trebuie să creadă mai mult pe funcționarul său ca pe sufleur și în intimitate să-i ceară socoteală. În sinele său, boierul vânător ar trebui să se bucure că funcționarul său nu prea este iubit în serviciu; natural făcând abstracție de purtarea lui obișnuită, de a fi totdeauna prietenos și îndatoritor față de toată lumea. Prin aceasta «lipsă de iubire» funcționarul aduse dovada de netăgăduit că el își face datoria în interesul vânătoarei și al ocrotirei ei.

Cu toate că este real că noi ne străduim să formăm o clasă de vânători de profesie sânguitori, majoritatea au înaintea lor un viitor întunecat. Nici o profesie nu este așa de apreciată în amănuntele ei ca aceia a vânătorului de profesie. Și-a terminat tânărul anii săi de studiu cu cheltueli și muncă, ce posturi îi surâd lui atunci? Aceasta trebuie accentuat, însă noi vânătorii de profesie, singuri nu o putem face, ci trebuie să fim susținuți de înțelegerea și ajutorul întregii vânătorimi. Astăzi încă, toată existența noastră plutește în vânt. Dacă vânătorul nu mai place boierului său, sau a expirat perioada contractului de arendare a terenului, atunci el rămâne pe stradă fără ocupație. Ne putem ușor închipui cât de deprimant este lucrul acesta pentru un familist. El vede cât de puțină pricepere găsește profesia sa, cu toată asprimea și pericolele cari sunt legate de ea. Sute de cereri se întorc fără nici un rezultat și de multe ori omul trebuie să privească cum anumiți paznici de vânătoare ai țărănilor, cismari și croitori, îi ocupă postul, indiferent dacă pricep ceva sau nu, numai din simplul motiv că sunt mai ieftini și poate mai buni trăgători. Cei ce suferă durerile sunt totdeauna, în afară de funcționarii studiați, vânatul și întreaga noastră vânătoare germană.

Noi nu suntem o uniune care se sprijină pe tarifele-programe devenite moderne, sau cari se întemeiază pe bază sindicală. Nu, străduința noastră principală e de a ne ridica clasa noastră socială și de a ridica vânătoarea, pentru a o menține la înălțime.

Pentru aceasta însă, posesorii și arendașii de terene de vânătoare trebuie să ne sprijine din toată puterea!

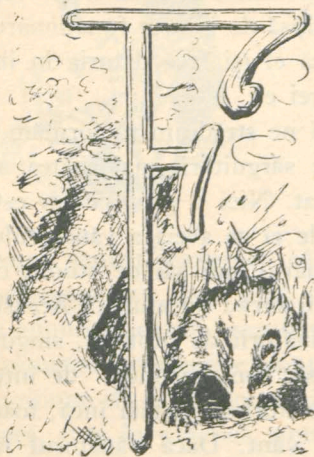

NU VĂ CERTAȚI DOMNILOR!

(SCRISOARE DESCHISĂ D-LOR COLONEL IOTTA ȘI INGINER ANDREI)

de Ötvös Balázs

«Prin discuție se naște lumina!».

RUMOS proverb, care conține multă dreptate, dar dacă discuțiile exagerează, c-tunci nu se naște lumina, ba din contra, crește haosul, un fel de neînțelegeri, al căror urmare nu poate fi alta, decât ceartă.

Aceasta o afirm pe baza experiențelor mele făcute tot în cadrul unei astfel de discuțiuni. Eu luptam contra copoiului pe care îl cunosc eu și pe care-l numesc pe

drept: bestie. Dar amatorii acelor copoi pe cari îi cunoșteam eu, m'au atacat în persoană și eră pe cale, ca această discuție să se întindă și pe coloanele unei alte reviste de vânatoare din Ardeal, căruia însă redactorul i-a pus fine, necomunicând-o.

Andrei și Iotta! Doi vânători adevărați, doi chinologi și dresori experți, dar fiecare pe câmpul său. Unul jură pe prepelicarul german, celalt e amatorul înfocat al prepelicarului englez. Aceste două câmpii sunt: cerul și pământul. Acela care e expert pe câmpul său, poate că e inexpert în cele ce privește cealaltă partidă.

Prepelicarul german nu se poate compara cu cel englez, fiind fiecare creat pentru un alt scop și prin urmare, trebuie tratat și utilizat altfel.

Care e cel mai bun prepelicar? germanul sau englezul?

Fiecare rassă de câini e creiată, prăsită și selecționată în șirul de zeci de ani, pentru un scop fix. Fiecare rassă e la loc dacă se utilizează în scopul creat. Schimbați rolul rasselor, și veți vedea că nici una nu va corespunde. Așa s'au născut păreri, că prepelicarul german nu e bun de nimic, sau că prepelicarul englez nu e decât un câine de lux. Puneți-i însă la locul lor, dați-i ocupația corespunzătoare firei lor și vă veți convinge, că fiecare rassă pur sânge e demnă să vână cu ea, dar să nu așteptați «verlorenaporturi» dela prepelicarul englez și să nu așteptați miros, iuteală și alure englezești, dela cel german.

Terenurile de vânatoare, felul vânatului la care vână și felul modului cum vână, diferă prea mult unul de altul. Cine are nevoie de prepelicar german, să nu se necăjească cu pointeri, setteri; iar cine are nevoie de prepelicare engleji, să lase la o parte câinii de utilitate multiplă.

România e mare, are terenuri de vânatoare vaste, are vânători cu două feluri de educație: franco-engleză și germană «școala veche și școala nouă». Să vâneze fiecare «à son gout» și dacă s'a convins că stă pe cale greșită va deveni în scurt timp din buna sa voie din Saulus un Paulus, dar cu ceartă, cu bâta nu educăm, nu servim chestiunea vânatoarei ci din contra, vânătorii se vor împărți în două par-

tide și vom avea lupte crunte: «homouision și homoiusion». Să ne certăm, că oare să punem punctul pe i, sau nu, n'are scop.

Lăsați Domnilor cearta, căci sunteți doi fruntași ai chinologiei românești, dați-vă mâna și luptați în interesul public. Interesul public, interesul vânatoarei, interesul țării este, ca fiecare vânător să vâneze cu câine bun, cu câine apt pentru circumstanțele sale. Dacă voi doi vă puneți în fruntea vânătorilor amatori de prepelicare, publicul văzând acest acord, vă va urma!

Ca să nu mai zică unul, că prepelicarul german nu e apt pentru vânatoare multiplă, iată un exemplu dat de germanul Eick von Runenstein pe care-l cunoașteți: e bun, sau nu?

A venit din Germania ca descendentul unor renumiți strămoși, în etate de 9 luni. În Ungaria a fost un «etalon» mult căutat și multe reproșuri mi s'au făcut, că l-am dat în România, adică am sfătuit pe stăpânul său de atunci să-l vândă d-lui Axerio. Eu singur am făcut lunga călătorie dela Budapesta la București călătorind în trenul personal clasa III-a, numai ca să-l pot ține lângă mine, ca să nu pățească ceva pe drum.

Are doi ani, când stăpânul său luă parte la o vânatoare aranjată de contele K. Se bătea o pădure. Vecinul stăpânului lui Eick deodată ridică arma, țintește, dar nu trage, din cauză că hammerlesul nu funcționase. Vulpea trecu sănătoasă și o ia la câmpie. Stăpânul lui Eick vede această scenă, dar fiind departe nu trage, însă dă comanda câinelui, care șede lângă el «Verlcren apport!». Eick o ia la fugă, ajunge vulpea, o prinde, o sugrumă, și o aduce.

Aceasta nu e verlcrenapport — e drept — dar la concursul din Timișoara anul trecut, a dat dovadă pe urma unui epure rănit (martori sunt toți participanții) că e un verlcrenappporteur «comme il faut».

Vedeți că există câini germani de utilitate multiplă. Dar acești câini de utilitate multiplă sunt cam prea independenți, nu prea mai ascultă comanda, aceasta e o chestiune de dresaj, căci am văzut câini de utilitate multiplă, cari la câmp pontează epurele, iar la pădure stărnesc chefuind ca un copoi și totuși sunt ascultători.

O rassă, care ne dă astfel de indivizi, nu poate fi decât o rassă constantă!

Iată exemple și despre prepelicareii englezi:

«Stella Hubertus» bătrâna pointeră venise dela Timișoara să ia parte la concursul din Isaszeg în 1918. Nu i-am putut acordă nici un premiu. Dar în anii 1924-25-26 i-am acordat în calitatea mea de arbitru de trei ori — în anul al 3-lea cu desăvârșire — «Premiul călător contele Esterházy» fiind cel mai bun prepelicar al concursului, cu toate, că la acest concurs au participat peste 30 de câini, nu numai englezi dar și germani, precum și maghiari. Stella a îndeplinit toate cererile premiului călător, făcând un verlcrenpport (târnială, cum eră moda pe atunci în Ungaria, ba chiar și în Germania) cum n'ar fi făcut mai bine nici cel mai german prepelicar german.

Bătrâna mea pointeră «Nora Farsang», care dealtfel e atât de inteligentă, că îmi spune prin lătrături cât e 2×2 ; $3 + 5$, câte degete am la o mână pe care i-o arăt, e un câine de primul rang la vânatul de baltă, dar e și pointer!

Fostul meu Setter englez, cu care vânează acum Regina Italiei, e un setter excelent la câmp, bun la sitari, la baltă și aporțează epuri răniți, refugiați.

Cine a avut ocazie să cunoască toate rasele, nu va zice că rasa preferită de el e bună, dar alte rase nu 's de nimic. Expertul știe că fiecare rassă e bună ca rassă, dar în fiecare rassă găsim indivizi prea buni și mai puțini buni.

Acum, când prăsirea rasselor e la un nivel înalt, nu mai poate fi vorba de «rassă», ci să vorbim de «individ».

Nu căutați rassă, ci căutați indivizii corespunzători și nu veți avea motive să vă certați.

Domnule Colonel, Domnule Inginer! Vă cunosc pe amândoi: pe unul din scrisori și din scrisurile sale; pe celalt chiar personal. Vă apreciez pe amândoi, vă apreciază mulți vânători. Dați exemple bune, lucrați «Viribus unitis» în interesul comun! Dacă va da Dumnezeu în scurt timp mă voi uni și eu cu d-voastră și vom lucra de acord, așa cum e de cuviință pentru acei, de cari ascultă lumea vânătoarească a unei țări întregi.

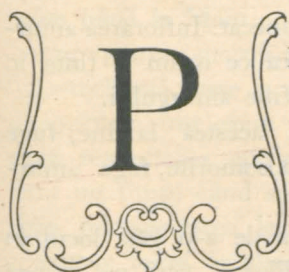
Vă salut cu cordiale salutări vânătoarești,

A M U R G

DE H. L Ö N S

In românește de: Dragoș Navrea, profesor
Inspector de vânătoare

PE CULMILE dealurilor se prăvălește discul roșu al soarelui. Puțin se mai arată reflexul flăcărilor purpurii, încet se spălăcește aureola și totul trece pe nesimțite în amurg.

Ador această oră și-mi pare, că mai mult iubesc expresia caldă, plină de farmec, ce rostim în acel moment «când se bate ziua cu noaptea». Așa i se zice acelei părțicele de timp, când ziua obosită coboară după dealuri și noaptea se înalță maiestos, învăluită în mantaua-i sură-albăstrie cu tivul roș deschis și încheiată cu o singură piatră sclipitoare: luceafărul serii.

A trebuit să fi fost vreun poet, cel ce-a rostit mai întâiu fraza «când se bate ziua cu noaptea». Poate c'a fost un om simplu, istovit de lucrul greu, monoton, un om, care nici când în viața lui n'a scris vreun cântec, nici când n'a zămislit vreun vers. Dar în această frază este mai multă artă, decât în multe cărți, în care sunt îngropate slovele reci ale cântecelor.

O capodoperă-i această vorbă. Ea-mi produce o înfiorare sfântă, întocmai ca și serioasele columnne cu gravuri ale necunoscuților maeștri egipteni; ea dăruiește sufletului meu visuri de fericire, ca una din marile opere ale lui Focklin; mă înalță până în cer și mă coboară în infern întocmai ca și melodiile mărețe ale lui Beethoven.

Când se apropie momentul dintre zi și noapte, sunt alt om; seninătatea se transformă în seriozitate, supărarea se prefăce în dușmănie și cugetarea strâmtă, în gânduri nețârmurite.

Nici când în această oră nu sunt cu sufletul acolo, unde se găsește trupul. Negrele acoperișuri în zig-zag se transformă în mințe-mi în vârful de copaci, cucu-

veaua o aud țipând în sbieretul sirenelor dela fabrici și, șopot tainic de frunze aud în zumzetul orașului mare.

Iar când sunt afară, în pădurea cufundată în tăcere, sau în mlăștinișul mohorât, peretele prelung al pădurii îmi pare, că este un șir de case; în sbieretul cucuvelei n'aud decât țiuitul asurzitor al fabricilor, anunțând sfârșitul unei zile de lucru și foșnetul frunzelor îmi reaminteste suspinul oamenilor, pe cari îi înfricoșează neagra noapte.

Mă farmecă acest ceas. Eri, pe vremea asta, când în sala festivă mă găsiam între oameni cu fețe vesele, dintr'odată mi s'au îndreptat ochii spre un loc îndepărtat. Auzii țâțâind șoarecele prin frunziș, văzui sburând fluturii albi ai serii și lilieci negri amețindu-se primprejur; auziam în jurul meu foșnind, pârâind și trosnind.

Acî unde sunt astăzi mi-au fost gândurile eri. Ele s'au refugiat acî, în liniștea pădurii, unde ora amurgului se apropie cu pași tainici, acî ziua își dă mâna cu noaptea, împreunându-se, pentru ca apoi să se despartă iarăș.

Nu soarele adormit mă face să-mi deschid sufletul, ci sfertul de ceas, ce urmează după asfințitul lui; sfertul de ceas cu lumină pală-surie, cu nuanțe dulci și line; sfertul de ceas, în care se spălăcesc conturile, se șterg detaliile, lucrurile mici, cari jenează ochiul; sfertul de ceas, în care inima se poate deschide să cuprindă cât mai multă impresie.

Iată de ce îmi este vânătoarea atât de dragă! Nimic nu ne apropie de natură atât de mult, ca sfertul de ceas dintre zi și noapte și numai vânătoarea singuratecă ne educă sufletul, pentru a înțelege pe deplin frumusețea și misticismul cucernic al acestui scurt răstimp.

Cu o oră mai înainte eră încă atâta lumină și strălucire. Din frunzișul învechit răsunau cântece de veselie, fluerături și triluri din sute de gușulițe. In stejarul cu

ramuri întinse jubilă cântul de dragoste al ghionoaiei, porumbelul se avântă în sbor pe deasupra arborilor și cu vocea-i adâncă și delicată își chemă porumbița.

Acum a amuțit totul. Sturzul și-a cântat ultima arie, s'a sfârșit și cântecul de argint al privighetoarei. Când și când mai aud țâțâitul șoarecelui din frunzișul uscat și strigătul nagățului din mlaștină. Sunete pierdute fac liniștea și mai mută, ele sunt ca niște stele singuratice pe cerul adânc al nopții.

De aci spre apus, unde cerul deasupra mesteacănilor pălește în roșu, apare un punct mititel, argintiu, moțait. La spatele meu, din adâncul pădurii aud un strigăt surd, înnăbușit: bufnița salută luceafărul serii.

Luceafărul sclipește mai luminos, din argintiu se preface în auriu, cucuveaua cobește mai mânios, strigătul ei mut se preface în țipet asurzitor.

Ora păcii a sosit. Ea se întinde pe întreg cuprinsul pădurii. S'aud șoapte și foșnete pe furiș, jur împrejur trosnește și pârâie cu timiditate. Tot, ceeace afurisit de soare și alungat de lumina zilei s'a retras prin ascunzișuri; acum se încumetă să iasă la iveală, vieța ascunsă, mișcarea timidă prinde curaj și putere.

Ființele iubitoare de lumină se înfricoșează în acest moment. Presura se furișează sub scutul frunzișului din stejar, eretele se face mic de tot pe craca, ce și-a ales pentru noapte și frică de moarte trădează strigătul cioarei întârziate. Cocorii călători, cuprinși de spaima nopții, ce va să vie, își caută culcuș, iar fluerul sturzului e plin de melancolie.

Gândurile mele, ce au fost îndreptate spre soarele luminos se înfioară și se retrag undeva, unde nu le mai pot regăsi; visuri mari, negre, pornesc din sufletul meu, împletindu-se ca liliecii în zbor rătăcitor, iar când pă-

sările nopții țipă, împrăștiind înfiorare, gândurile curate se strâng la un loc și mai înfricoșate.

Volbure fierb pe rugul din fața mea. Umbre străvezii se târâsc obosite dealungul drumului, prin desiș se aude un tușit sec, o horcăială, ceva calcă pipăind, o trosnătură este urmată de o cădere, ceva mort cade în frunzișul uscat și cucuveaua își cântă cântecul sinistru.

Pun mâna pe patul puștii, îl țin strâns și privesc toate culmile. Aștept să văd nu cumva vine sitarul, căci pentru el am venit aci, dorul de vânătoare m'a adus în pădure.

Cucuveaua țipă undeva aproape de tot, îi aud cântecul năpădind ca niște valuri de sânge roșu și-i văd ochii adânci și negri. Aud cum își bate aripile. Cu ele alungă somnul păsărilor, pe cari le răpește de pe craca, unde dormitează și le asasinează cu pumnalul ghiarelor sale. Sunt copleșit, par'că o buhă s'a lăsat deasupra mea și întinde ghiarele spre grumazul meu.

Și dintr'odată, un fluerat subțire aud în fața mea, apoi un mormăit gros, înnăbușit, pe deasupra-mi. Două umbre trec repede în zig-zag pe deasupra mesteacănilor, o limbă de foc despică cerul înserării, un tunet alungă tăcerea în fundul pădurilor și respirând ușurat ridic sitarul de jos, pe care l-am omorât numai de groaza fricei de moarte.

Liniștit mă întorc pe drumul întunecat. Infiorarea amurgului rămâne în urma mea. Pușca ce o am și ținta în care am tras, m'au scăpat de stafiile amurgului.

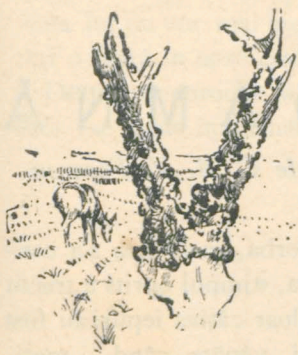
O pușcă și-o țintă! Când ai acestea la tine, fuge spaima amurgului, cu ciasurile-i posomorîte, fuge amurgul bătrâneții, ce se apropie.

Pușca, munca, ținta, priceperea de a-ți găsi locul în această lume, sunt singurele mijloace, cari ne alungă spaima în orele de amurg.

O VÂNĂTOARE MEMORABILĂ DE SITARI ÎN PĂDUREA BÂLCA, JUDEȚUL BACĂU

de E. Gheorghiu, Inginer, Inspector Silvic

ÂNĂTOAREA de sitari, este pentru adevăratul vânător cea mai delicioasă, nu numai prin frumusețea pasării, ci mai mult fiindcă este un vânat rar și greu de împușcat.

Pașajele sitarilor, au loc primăvara și toamna dar nu sunt totdeauna bogate; sunt rari anii când, ne putem bucura de un număr mai mare, și atunci vâ-

nătorul, trebuie să profite de prilej, căci cine știe, când mai are noroc, a cădea pașaje mari; obișnuit în Moldova pașajul de primăvară (când sitarii se reîntorc dela miazăzi și trec spre Nord) este mai mare, ca cel de toamnă și începe cam de pe la 8 Martie, ținând uneori o lună, dar majoritatea cazurilor 10—15 zile, fără a mai pune la socoteală cei câțiva sitari răsleți, ce se mai găsesc ici-colea până la Maiu.

Impușcarea sitarului în timpul primăverii, când se împerechează, este o adevărată barbarie — și ar trebui ca printr'o înțelegere generală între State — să se impună respectarea epocii de reproducție, căci altfel, va veni un timp, când se va regreta amar, lăcomia omului prin nerespectarea legii naturii.

Nu ar folosi la nimic, ca, numai în unele țări, să se oprească vânătoreea sitarului primăvara iar într'altele să fie liberă căci se masacrează și se distruge fără nici o milă acest vânat nobil și iubit de tot neamul vânătorească.

Nu trec cu vederea a arăta că, sunt țări, cum e Norvegia și Suedia, unde cad și împuiază cel mai mare număr de sitari, arendându-se dreptul de vânătoreea, mai ales unor străini pe prețuri de multe ori mai ridicat decât arenda pământului; acolo se fac adevărate măceluri, fără nici o cruțare. În ultimul timp, s'au luat însă dispoziții, a nu se mai permite distrugerea sitarului pe o scară așa de largă, mai ales primăvara.

După cum este bine cunoscut vânătorilor, sitarii se țin mai bucuroși primăvara, în lăstarii deși, tufoși de preferință până la 3-4 m. înălțime în pădurile de pe șesul și poalele munților și unde nu este iarbă multă, dar se găsesc în amestec de mărăciunișuri și tufă roșie, având smârcuri și așezături cu pâraie și locuri greu de pătruns; toamna pe timp uscat se țin de obicei prin zăvoaie, mai cu seamă în cele de anin, cari sunt în stare de nueliș, foarte dese, și toate pe marginea pâraielor și a râurilor.

Cel mai mare pașaj peste care am dat în viața mea de

vânător, a fost în anul 1898, an memorabil și pentru mulțimea urșilor, scris cu litere de aur, în memoriile mele.

Pădurarii aveau ordine de a mă vesti îndată ce s'ar fi ivit pașajul mare; dar eu nu pierdeam nici un prilej de a-i căuta zilnic, dela 1 Martie înainte, ars de dor de a le face o primire cum se cade.

În adevăr, la 7 Martie, mi se semnaleză primii sitari sosiți în pădurea Bâlca, unde erau locurile cele mai bune, și unde cădeau obișnuit cei mai mulți sitari; dejă găsiseram și eu câțiva în pădurea Mănăstirea Casinu, unde aveam reședința ocolului.

Pe la 10 Martie, văd că vine pădurarul Ioje dela Bâlca și îmi spune: Să trăiți d-le Anginir, v'am adus o veste bună, o căzut la Maiu sitari mulți, și să mă bată Dumnezeu de spun minciuni, am văzut o pusderie, de-ți scoate ochii la tot pasul, așa mulțime. n'am pomenit di când m'a făcut măculița, și dau cu gândul, că dacă viniți nevoastră cu d-l doftor dela T.-Ocna, are să chie mare răsboială și au să pocnească puștili ca la Plevna, mai ales în lăstarul din plajștea Domneștilor; am văzut cu ochii mii, minunăție de sitari.

Îndată am anunțat pe fratele meu doctor la T.-Ocna, ca să vie preparat pentru 2 zile și să ia cartușe multe, căci a căzut un pașaj mare, fixând pentru a doua zi întâlnirea la ora 6 dim. în gara Onești, unde a sosit exact, plecând cu trenul amândoi la gara Bâlca a treia stație; aci ne așteptă o căruță cu 1 pădurar — și fără a mai zăbovi — plecăm la pădure, distanță de 2 km. găsind adunați vreo 12 băețandri și 3 pădurari în gura văiei.

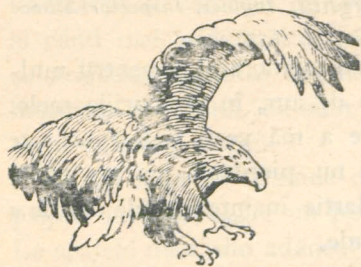
Pădurarul Ioje ne raportează c'a văzut în seara precedentă la pază, foarte mulți sitari: «*par'că roiau albinele la stup*».

Încântați de această veste bună, coborâm din căruță și începem bătăile de-a coasta, dar în treacăt spre țiiitori, am și stârnit vreo câțiva, ceace ne da o mare nădejde.

În câteva minute, bătaia începă și strigătele băieților «*păziți sitarii*» nu mai conteneau, iar focurile făcă să răsune văile în ecouri prelungi! Ne năpădeau atâta sitari, încât nu mai știai în care să tragi, iar țevile puștilor ni se încălzise în mâini de nu le mai puteam ține; în prima bătaie căzură 11 iar în cele următoare între 3 și 8, așa că până seara am făcut 53. A doua zi am mai tocat 38, în total 91 pentru 2 vânători; însemnă un succes rar. Îmi reamintesc că tăindu-le pliscurile le-am trimis cu poșta în plic la București amicului nostru Bălănescu care redactă revista de vânătoreea «Diana» semnalând și dânsul acest caz rar prin publicație în revista sa.

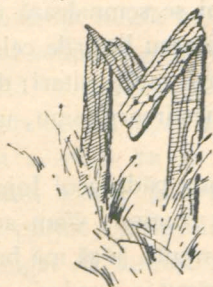

„PAGINA VESELĂ“

O BĂTAE DE TOAMNĂ

de C. A. V. Popescu

MARI lucruri s'au petrecut astă vară în comuna Bivolari (jud. Varzaacără). Toți posesorii fericiți a vreunei rable de puști, fie chiar legată cu sârmă, s'au adunat în «cârciuma comunală» spre a înființa o societate de vânătoare. Căci

de, legea-i aspră, nu te lasă să vânez așa cum vrei, decât constituit în haită.

Primul punct, alegerea unui președinte, s'a rezolvit numaidecât. Floridon Sărmală eră cel mai brânzoi și mai prost dintre toți, dar având gura mai mare decât oricare, a fost ales cu unanimitate. Mult mai greu a fost de găsit un nume, pentru celebra societate. Numele tuturor sfinților vânătorești: Hubertus, Nimrod, Diana și chiar Wilhelm Tell eră ocupat de alte societăți, tot așa și a tuturor lighioanelor dela «cerbul», peste «mistrețul», «iepure», «potârnichea», «sitarul» până la «prepeliță». Nici dintre numele altor animale, cari nu sunt vânat propriu zis, nu prea se mai găseau vacante, fiind ocupată și «ciocârliă» și «turturica» și «rândunica», ba chiar și «Aurora», despre care nici Dumnezeu nu mai știe ce animal este. În toată țara românească numai cu numele de «pisica sălbatică» nu s'a găsit nici o societate de vânătoare (fapt autentic Aut.), deci acest nume mai eră utilizabil de către vânătorii din Bivolari, dar nu le plăcea nici lor. Din această cauză, la propunerea celui mai prost și mai brânzoi dintre ei, care eră președintele, s'au decis la numele de «pisoiu» și ca să se deosebească de pisoiu domestic, l-au stabilit definitiv în «Pisoiu vânat», adică Soc. de vânătoare «Pisoiu vânat» din com. Bivolari, jud. Varzaacără.

Copiind statutele unei alte societăți și-au trimis prin «paznicul public» cererea de recunoaștere la inspectorul de vânătoare al jud. Varzaacără. D-l «paznic public» a arătat lucrurile în lumina cea mai favorabilă, remarcând mai ales meritele d-sale la înființarea societății, căci știm toți foarte bine, că îndată ce se înființează o asemenea societate, vânatul din acel ținut trăește ca în rai. Fapt pentru care d-l «paznic public» a și fost decorat cu un rând de pantaloni roșii cu trese și spade (însă fără 25 pe verso. Regretele autorului). D-l «paznic public» ar fi vrut să înștiințeze despre fericitul eveniment și presa, spre a-l aduce la cunoștința publică, dar din nefericire nu știă carte.

În sfârșit, ce să mai lungim vorba, societatea s'a constituit și a intrat în activitate. Vara, «timpul oprit» a trecut fără evenimente mai însemnate, doar câțiva iepuri au fost uciși de către cavalerii «pisoiiului vânat», când — motivând paza porumbului — au ieșit peste noapte cu pușca în câmp.

Dar a venit și timpul prepelițelor — prea puțin important — căci om cu socoteală nu strică cartușe pentru o carne numai de 100 grame. Fiind însă toate trecătoare în lume, a trecut și sezonul de prepelițe; sfârșindu-se tot numai cu câțiva vătui (șoldani) uciși — din eroare.

Pe urmă veni ziua de 1 Oct. Ce fericire! Inchipuieți d-ta d-le, poți veni cu iepurele ziua, în văzul tuturor!

Membrii «Pisoiiului vânat» au ținut o adunare generală extraordinară, ca să organizeze o bătae de iepuri.

Neavând prea multe terenuri, s'a fixat repede locul unde să se facă bătaia, doar chestiunea «împărțirii» eventualei prade a necesitat desbateri mai lungi. Cel mai prost și mai brânzoi dintre ei care eră președintele Floridon Sărmală, împărțiă sfaturi practice. «Să trageți bre cu halice d'alea groase, ca să-l picați și la 150 pași!».

În dimineața bătaii s'au adunat vreo 15 pușcași înconjurați de 40 de copii drept bătaiași. Cel mai prost și mai brânzoi dintre ei președintele Floridon Sărmală, așeză trăgătorii pe linie, oprindu-se la rândul său la flanc. Bătaiași erau conduși de doi vânători: I. Rogojină și G. Barbaru, cari înaintau pe aripile liniei de bătaiași. Dintr'o bucată de trifoi se și ridică un iepure, primit de trăgători cu focuri din toate părțile. De căzut n'a căzut, dar s'a ales cu un picior dinapoi rupt. Pradă binevenită pentru vulpi, sau câini hoinari, cari se vor milostivi să-i scurteze chinurile.

Când bătaiași s'au fost apropiat destul de bine de linia de trăgători, iarăș mai sări un iepure, de astădată dinaintea lui G. Barbaru, care ochindu-l îi și trăznește două focuri, cari au rămas mult în urma iepurelui, dar un alic afurisit de «cel gros» a ricoșat și fluerând prin văzduh l-a izbit pe cel mai prost și mai brânzoi dintre ei, care eră președintele Floridon Sărmală, lovindu-l în partea corpului său, situată la prelungirea coloanei vertebrale, între spate și gambă.

Un urlet de nedescris părăsi pieptul celui mai prost și mai brânzoi dintre ei, urmat apoi de înjurături: «Scoat-ți dr... ochii mă! Nu vezi unde tragi? M'ai ucis, m'ai nenorocit!... Vai de biata familia mea rămasă pe drumuri!». Așa înjură și se tânguia bietul Floridon Sărmală, până ce unul dintre vânători care eră și bărbier

de ocazie, știind între altele să împungă la splină și boi umflați de trifoi verde, l-a desbrăcat de pantaloni și i-a scos alicul, care nu intrase nici la un centimetru adâncime, cu vârful briceagului.

Deci nu muri Floridon Sărmală, dar «petrecerea» s'a sfârșit. Mulți dintre participanți se jurau tainic, că în viața lor nu vor mai merge la bătae, și posomorîți, plouați, toți o luară în spre casă.

Despre nenorocire a prins veste și un mare cotidian, care l-a redat în următorul mod:

«TELEFONUL IN PROVINCIE

Bivolari (jud. Varzaacră)

Accident de vânătoare

Membrii Societății «Pisoiiul vânător» din Bivolari, au organizat Duminică trecută o bătaie la iepuri, cu care ocazie le-a fost dat să vadă un oribil spectacol. Locuitorul G. Barbaru atacat de un iepure furios a tras două focuri de armă ca să-și apere viața. Din cauza emoției însă n'a lovit bestia fioroasă, ci a împușcat pe prietenul său Fl. Sărmală, care i-a sărit în ajutor.

Grație intervenției chirurgicale a unui chirurg ocazional din această localitate, glonțul a putut fi extras, iar victima scăpată de orice pericol.

Atenție la vânătoarea fiarelor sălbatice!

DESPRE STRICĂCIUNILE CAUZATE DE CÂINII HOINARI

în românește de C. I.

DISPOZIȚIUNILE oficiale ca plugării, ce își iau cu ei câinii și îi lasă în deplină libertate în timpul muncii câmpului să fie pedepsiți se înmulțesc în ultimul timp în mod mulțumitor. Din păcate oficiile noastre nu au la bază nici un text de lege prin care să facă presiune asupra comunităților; pentru ca să poată pune în aplicare ordonanța organelor superioare conform prescripțiilor polițienești locale.

Așa rămâne în multe localități totul cum a fost.

*) Wild und Hund No. 23/928.

Dulăii hoinari cauzează în timpul clocitului și puia-tului o pagubă grozavă vânătoarească, care paralizează toate străduințele de ocrotire. Cât de mare este stricăciunea cauzată de câinii hoinari, poate să se întrevadă din următoarea întâmplare: un câine ciobănesc care eră hoinar de mult timp fu însfârșit împușcat de un paznic de vânătoare. Pe acesta îl frapă abdomenul balonat al câinelui și deaceea el i-l spintecă. În acesta se găsiu încă nemistuite resturile a 15 iepurași nou născuți.

Asemenea descoperiri ar trebui să fie puse în vederea organelor comunale ca să le aibă neconținut în memorie; atunci de sigur că s'ar da ascultate cu mai multă bunăvoință acestor chestiuni.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

DELA REUNIUNEA ROMÂNĂ A PRĂSITORILOR DE CÂINI

Sediul Cluj. Calea Victoriei, 27. Et. II

R. R. P. C. dă lămuriri și sfaturi fără nici o taxă, contra mărcilor de răspuns, la cumpărarea oricărui câine de rasă și cu pedigree. În prezent are notați spre vânzare: prepelicari germani cu păr neted și păr aspru, de ambele sexe și diferite etăți, dela căței, până la câini gata dresați. Câine pointer, precum și cățea și căței mici. Foxterieri cu păr neted și aspru, de orice etate, scu sex. Cățea dog german importată precum și prenotări la căței. Prenotări la căței de bursucar (basset) cu păr aspru. Căței de Wachtelhund german (câine stărnitor semănând cu spanielul) cât și o cățea mare. Câini Dobermann. Prenotări de căței setter — Mijlocește vânzări de câini. — Nu cumpărați câini decât cu mijlocirea singurei noastre organizațiuni pentru prăsierea câinilor de rasă! — Nu cumpărați decât câini a căror pedigree a fost verificat de către R. R. P. C.!

~ ~ ~

Ministerul Agriculturii și Domeniilor

Direcția Vânătoarei

No. 83399, 16 Oct. 1928

P R E S C U R T A R E

Publicațiune

Se rectifică D. M. No. 71.714/928 publicată în «Monitorul, Oficial» No. 220/928, astfel: că vânătoarea de iepuri se oprește prin pândă și cu câini în Județul Rădăuți, până la 31 Decembrie 1930.

p. Ministru (ss) Săulescu.

p. Secretar-General (ss) Ion Nițeanu

~ ~ ~

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câte 3 lei cuvântul.

Primăria Comunei Sevirova
Județul Soroca

P U B L I C A Ț I U N E

În conformitate cu dispozițiunile art. 8 și următorii din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei și pe baza avizului Consiliului Comunal al acestei comuni dat prin procesul-verbal Nr. 17 din 7 Noembrie 1927,

Se aduce la cunoștința amatorilor că în ziua de 30 Noembrie 1928, ora 10 dimineața, în localul acestei primării, v'a avea loc ținerea licitației publice pentru darea în arendă a dreptului de vânătoare de pe întreg terenul acestei comuni.

Termenul de arendare este de 5 ani de la data contractării. Licitatia va începe de la suma de lei 500 (cinci sute) anual spre majorare, prin oferte scrise și sigilate cu respectarea dispozițiilor art. 72—83 din legea Contabilității Publice.

Condițiunile de arendare sunt cele prevăzute în caietul de sarcini, aprobat cu ordinul Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Vânătoarei, Nr. 58052 din 13 Iulie a. c. și se pot vedea zilnic la cancelaria acestei primării între orele 8—13 a. m.

În caz că prima licitație nu se va ține din lipsă de amatori sau din alte motive, a doua licitație se va ține în ziua de 16 Decembrie 1928.

Sevirova, No. 2185, data 5 Octombrie 1928.

Primar, *P. Copali*

Secretar, *Cosăuțanu*

Primăria Comunei Gândești
Județul Soroca
No. 1611/928

P U B L I C A Ț I U N E

În conformitate cu dispozițiunile art. 8 și următorii din Legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei și pe baza avizului Consiliului comunal al acestei comune dat prin procesul-verbal No. 13 din 14 Septembrie 1928.

Se aduce la cunoștința amatorilor, că în ziua de 15 Noembrie, ora 9 dimineața, în localul acestei primării, va avea loc ținerea licitației publice pentru darea în arendă a dreptului de vânătoare de pe întreg terenul acestei comune.

Termenul de arendare este de 5 (cinci) ani, dela data contractării.

Licitatia va începe dela suma de Lei 1000 anual spre majorare, prin oferte scrise și sigilate cu respectarea dispozițiilor art. 72—83 din legea contabilității publice.

Condițiunile de arendare sunt cele prevăzute în caietul de sarcini aprobat cu ord. Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcțiunea Vânătoarei No. 52.595/928 și se pot vedea zilnic la cancelaria acestei primării în orele 8—13 a. m.

În caz că prima licitație nu se va ține din lipsă de amatori sau din alte motive, a doua licitație se va ține în ziua de 30 Noembrie 1928.

Primar, *Mihail Beiu*

Secretar, *Ioan Grimin*

Primăria Comunei Buduslău
Județul Bihor
No. 109/928

P U B L I C A Ț I U N E

Dreptul de vânătoare al comunei Buduslău, jud. Bihor, se dă în arendă prin licitație publică, prin strigări la 22 Decembrie 1928 ora 10 a. m. în localul Primăriei, pe timp de 6 ani.

Condițiunile de licitare sunt afișate la ușa Primăriei.

Boduslău la 22 Septembrie 1928.

p. Notar, *Olah*

Jud. Severin
Primăria Comunei Armeniș
No. 323/1928

P U B L I C A Ț I U N E

Dreptul de vânat al comunei Armeniș și al comunei Feneș se va arenda la licitație publică pe timp de 6 ani începând dela 1 August 1928 pentru ambele comune.

Terenul licitației se fixează pe ziua de 8 Decembrie 1928 la casa comunală a comunelor respective, anume: la ora 8 în comuna Armeniș și la ora 14 în comuna Feneș.

Prețul de strigare este: în Armeniș de 500 lei, în Feneș de 500 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea la acest notariat.

Armeniș la 12 Octombrie 1928.

Notar, *Kenstler*

Primăria Comunei Cornățel
Județul Sibiu
No. 873/928

P U B L I C A Ț I U N E

Comuna Cornățel esarendează dreptul de vânat pe 6 ani în ziua de 25 Noembrie 1928 la ora 14 prin licitație publică, suma de concurență 2000 lei.

Condițiunile se pot vedea la primăria comunală.

Cornățel la 29 Septembrie 1928.

Primăria comunală

No. 582/928

P U B L I C A Ț I U N E DE LICITAȚIE

Primăria comunei Nădab, publică licitațiune publică pe ziua de 3 Decembrie 1928 ora 10 a. m. pentru arăndarea dreptului de vânat pe teritoriul comunei Nădab, cu 4000 jug. cad. pe timp de 10 ani începând dela 3 Decembrie 1928 și până la 2 Decembrie 1938.

Prețul de strigare 4000 Lei.

Licitatiunea se va ține în conf. cu art. 72—80 din L. C. Publice.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul primăriei din Nădab, în cursul orelor oficioase.

Nădab la 11 Octombrie 1928.

Primăria

Jud. Maramureș.
Com. Săcel

P U B L I C A Ț I U N E

Se publică spre cunoștință generală că dreptul de vânat al comunei Săcel, jud. Maramureș în suprafață de 1030 hectare se va da în arendă prin licitație publică în ziua de 13 Noembrie 1928 la ora 10 antemeridian pe timp de șase ani.

Licitatia se va ține în localul Primăriei Săcel, prețul de strigare 1000 Lei. D. spozițiunile art. 72, 83 din legea asupra contrib. publice sunt aplicabile acestei licitațiuni. Condițiunile se pot vedea la Primăria comunei Săcel.

Primar, *Roman*

Notar, *Tomoiagă*

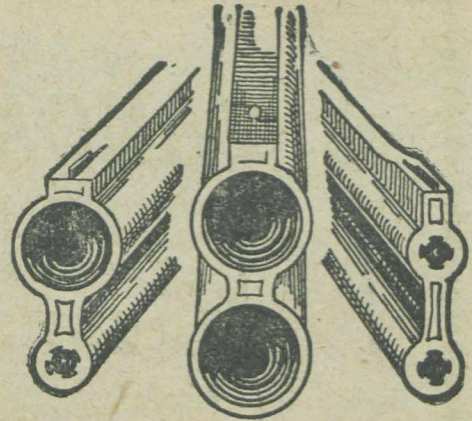

Gebrüder Merkel
Gewehre

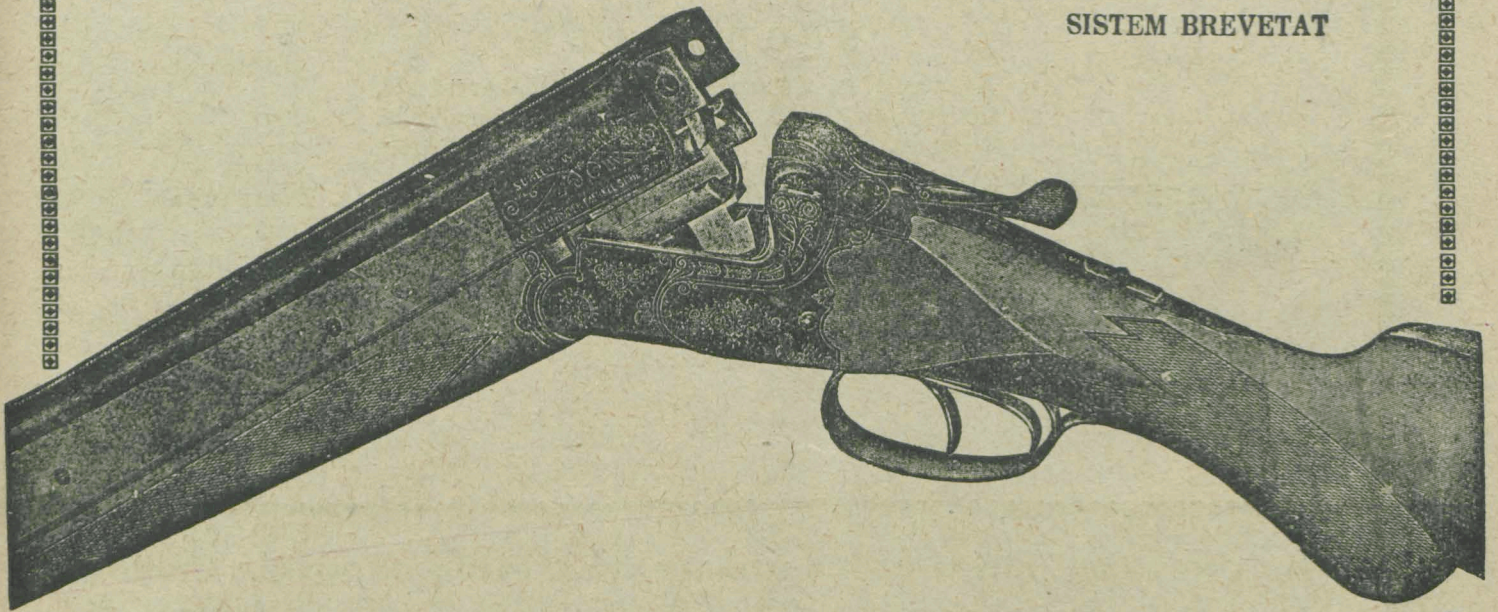
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).
- Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).
- Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DE PLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Cămpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Fabrica Română de Cartușe de Vânătoare Societate Anonimă, București

Instalată în condițiuni superioare cu mașini noi de înaltă precizie a început fabricarea cartușelor de vânătoare și va oferi în curând domnilor Vânători produsele sale.

1. Cartușe superioare «TREI STELE» încărcate cu pulbere «Perfect» Walsrode și alicie presate (chilld shot).

2. Cartușe de prima calitate «DOUĂ STELE» încărcate ca și precedentele.

3. Cartușe cu pulbere neagră «Făgăraș», «O STEA» încărcate cu acelaș material și în aceleași condițiuni ca celelalte categorii.

Instalațiunile noastre fiind făcute după modelul celor mai perfecte fabrici din străinătate și fabricațiunea supravegheată cu cea mai mare îngrijire, vom putea garanta excelența produselor noastre absolut superioare celor până acum în comerț.

Fabrica noastră primește comenzi speciale pentru un număr mai mare de cartușe cu termene de livrare foarte scurte.

DIRECȚIUNEA

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vânătoarești, cum sunt cutii pentru ciocitul ouălor de fazan în fazanerii artificiale, capcane pentru distrugerea răpitoarelor, case de vânătoare transportabile, etc.

Câine de vânzare

Brack german pur, etatea 1 $\frac{1}{2}$ ani

A se adresa:

Preot N. POPESCU

Halta Bănești

Lângă Titu

Jud. Dâmbovița

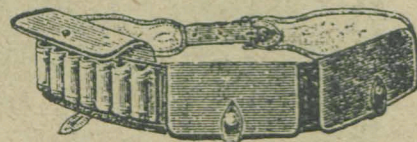
ATELIERUL DE CURELĂRIE IOAN TĂNĂSESCU

No. 75, CALEA VICTORIEI, No. 75

(IN CURTE, PESTE DRUM DE BISERICA ALBA)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Portbagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând cu mâna și din cel mai fin material.

LUCRU ARTISTIC ȘI CU PREȚURI ABSOLUT CONVENABILE.

NU CUMPĂRAȚI NIMIC ÎNAINTE DE A VIZITA ATELIERUL NOSTRU

NB. Membrii «Uniunii Generale a Vânătorilor din România» se bucură de o reducere de 10%.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL ÎN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vișe-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

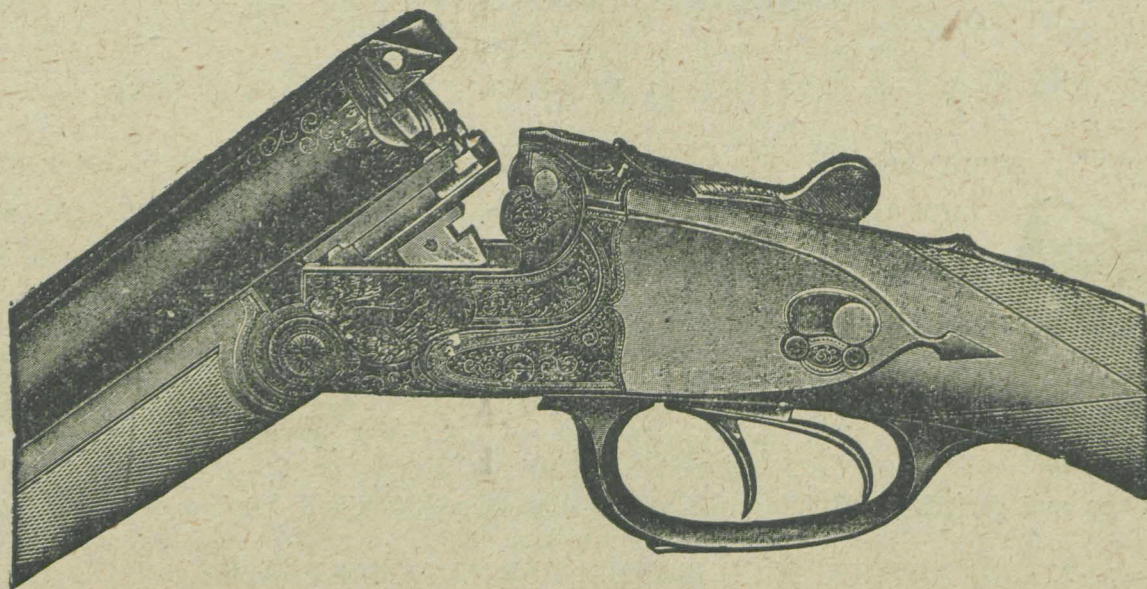
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevei de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

$\frac{1}{2}$ " 3.000 " "

$\frac{1}{4}$ " 1.750 " "

$\frac{1}{8}$ " 1.000 " "

**A B O N A M E N T U L L A
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)**

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceea, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 40 LEI